

უსახსრობის გამო წიგნი გამოდის მხოლოდ
ოთხ ეგზემპლარად და ოთხივე ეგზემპლარი
საჩუქრად გადაეცემა საქართველოს პარლამენტის ეროვნულ ბიბლიოთეკას.

იდელის ავტორი: დათო ბარბაქაძე

გამომცემლობა შ.პ.ს. პოლილოგი
თბილისი 2010
27 agosto

POLYLOGIVERLAG GmbH
Tbilissi 2010
27. August

ISBN 978-9941-0-2506-8

ფირუზ ჩხეიძე
აშული ოგანეზა ახალციხელი
დურმიშხან ტაგატაძე

მეტად დროული
პოეტური ანთოლოგია

ძვირფასო მკითხველო, აგერ უკვე წლებია, რაც ქართული პოეზიის უბადლო ცას მიმოუფრენს მგოსანთა ერთი ჯგუფის ძარღვიანი და მამულის ტკივილით ბეჭდამშვენებული ლირიკა. ქართველი კაცის მარადიული სატკივრით აკვნესებული ჩანგის ნათელი მოსავს ამ ავტორთა ხმას და იგი ამაყად გაისმის ჩვენს გულეში. მკითხველმა საზოგადოებამ იმთავითვე შეიყვარა და შეისისხლხორცა ის უშუალობა და სიცინცხალე, რომლითაც, როგორც ოკეანე ნმინდა მარილით, გაჟღენთილია მათი თითოეული ლექსი, თითოეული სტრიქონი და თითოეული ასო-ნიშანი. და რაოდენ სასიხარულოა, რომ მათი ხმა გაისმის იმ პოეტურ სცენაზე, რომლის ყოველი მეორე თუ არა, მესამე წარმომადგენელი მაინც დიდი პოეტია. დიდთა შორის დიდის გამოსავლენად კი ხალხის გულს უნდა ჩავხედოთ და იქ ამოვიკითხოთ ალალმართალი შეფასებანი, რაც პოეტური სიტყვის უტყუარი საზომი და სასწორია. როგორც ამქვეყნად ყველა დიადი პოეზია, წინამდებარე ანთოლოგიაც გაჯერებულია ემოციებით, ფეთქებით, პულსაციებით, ხალხური ტრადიციებისადმი უსაზღვრო ერთგულებით და სემიოტიკურ გამჭრიახობათა ეგზისტენციალური განონასწორებებით, რომელთა ფენომენოლოგიური მუხტი უხვად ეფრქვევა ქართული ლირიკის იმ სცენას, რომელზე ჯიუტად ასული თითოეული ახალი პოეტი ახალ სიტყვას ამბობს და ახალი ჰორი-

ზონტების მაუნყებელია. შენ, ჰეი, ორბების გადმოსახედიდან ამაყად მომზირალო ქართულო პოეზიავ, შენთვის მოუძღვნიათ ეს ანთოლოგია დღემდე მორცხვად განკერძოებულ, მაგრამ ძალუმად ახმიანებულ მგოსნებს. სიტყვა “ანთოლოგიაც” ხომ ეტიმოლოგიურად სხვას არაფერს ნიშნავს, თუ არა “ანთებულ ლოგოსს” ანუ – ანთებულ სიტყვას, აბრიალებულ, დაკვესებულ, აალებულ, ცეცხლად ავარდნილ, კოცონად ანთებულ სიტყვას. “ლოგოსი” კი მარტო სიტყვას კი არა, კანონზომიერებასაც ნიშნავს. დიახ, მართლაც კანონზომიერია აქ წარმოდგენილი პოეტების ერთ ჭერქვეშ თავმოყრა, მათი პირწმინდა სიტყვის ალღუმი. და ეს - მიუხედავად იმისა, რომ სამივე მათგანი ერთმანეთისგან რადიკალურად განსხვავებულ ხმის სიმებს ფლობს და ქართულ პოლიფონიაში ჰარმონიულად განზავდება. ერთ მუჭად შეკრული სამკუთხედის სამ ძღვევამოსილ კუთხეს ქმნის მათი გმირული ბიოგრაფიაც, რომელიც სხვა არა არის, თუ არა ვარდისფერ გზაზე წინ წამახული შუბ(ლ)ით სიარული. და ამ გზანვრილზე პოეზიის თეთრი და მსუბუქად მოფარფატე მუზები იყონ მათი მფარველნი, აბა, ჰე!

ვაჟიკა უბნისელი

ფურცლები ჩაბეჭდილი

ეჭეპირა

ეფემერული და ფერადი ქარების თანხლებით
ქროდნენ ცხენების შეჯიბრებაზე ჩემი
ლურჯი ცხენები,
საუკუნეს ბევრს ჩაუვლია, მაგრამ მხოლოდ
მე გამიხსენებენ, როგორც პირველი წყების
ნიაგარებით გაფრენილს.
სამწუხაროა, რომ ერთადერთი ვარ და ჩემი
გზა და ლალის ახალი კართაგენები ცაზე
წერია.
ქროლვის გარეშე ჩემთვის ბედი არაფერს არ
ნიშნავს, ლურჯი ცხენები კი ჩემთვის
ყველაფერია.
ეჭეი, ქაოსში დაკარგულს ქარი გამომეკიდება
ძახილით: გალაკტიონ! ჩემი პოვნა კი ძალიან
ძნელია.
სადაც ახლა ჯვარი და დაგვიანებული
მტევნებია, იქ უკვდავი მაგიის მარმარილო
აღიმართება.
მღვრიე უდაბნოეთის მაუნყებელი და მთებზე
გადამართული ბევრი ქარავანი გაიშლება.
ჩემში ერთი წვეთიც კი არაა არაქართული
სისხლი, ნერვის ერთი ძაფიც კი არაა
არაპოეტის.
ო, რამდენი შურიანი თვალი დაბრმავდება

იმის გამო, რომ ყოველთვის საიდუმლო
სილამაზით იმარჯვებენ:
ლექსების შეჯიბრებაზე – მხოლოდ
ინტეგრალები, ცხენების შეჯიბრებაზე –
ისევ ლურჯი ცხენები.
აი, შორიდან დედამიწის გუგუნი ისმის, ელვა
ელვაზეა მიკრული, ციდან ღვარი მოედინება.
ცოდვით გადაბუგული ღუმელივით გაქრა
უკანასკნელი საძიებლების სევდიანი მიჯნა.
წამებმა აავსონ შეშლილი კიდეები და
ველური ღამეები, ღამე მთვარეს ჩაეჭიდოს.
სულს ისევ ეფემერული საზღვარი სწყურია,
უსაზღვროებასავით სწყურია სულს
საზღვარი.
მითხარი, რას უნდა ნიშნავდეს ზენიტზე
მდგარი შორეული პალმები? წინ! იმ
უსაზღვრობაში დარდს გაუძლებ.
მე იქ გამარჯობას ვეტყვი ჩემსავით დიდ
საიდუმლოს, იყოს ყველა მხრიდან სივრცე,
ხსნა კი – არსაიდან.
ო, არასოდეს არ მომიცლია უბრალო
ხმებისთვის, გამოუცნობი წყლულებითაა
მსოფლიო დასერილი.
სიზმარეთის კომპებს ნისლი გადაეცალა და
განწირულ სულს იქით მოუკურცხლავს.
ნეტავ ჯოჯოხეთის დარდმა თან წამიყვანოს
იქ, სადაც ბალის ვარდები მაისს კარგავენ.

როცა მოვარდნილი ქარი ცას დაემუქრება,
პოლუსს მძიმე ქვის ქუსლებს დავაბჯენ.
მდიდარი მემკვიდრესავით სავსე პეშვებით
ვფანტავ ფანტასტიკურ მკვლელობებს და
ივლისის ოცნებებს,
მღვრიე მშვენებისთვის ძეგლის ასაგებად
წყევლით ვეშვები წარსულში და მომავალში.
უყურეთ: პირველი მერიდიანი გამოჩნდა,
ისევ დალუპვას ვეძებ და სიბერეს დავცინი,
წარსულს ფოთლების იმედიანი გუნდი
წყდება, გზები შემოდგომის ქარვებითაა
მოფენილი.
დაე, თამაშის და ბრძოლის ყურებით
გავერთო, მზეების ორგია და მთვარის მაგია
იყოს,
მუდამ ხელებალმართული ვიყო ამ
ღრიანცელში მე, იმქვეყნიური დარდით
დამწვარი ლანდი.
წმინდა ემბაზივით დამრჩეს ეს საიდუმლო,
როგორც ღამე გადანყვეტს, ისე მომექცეს
ეფემერა.
ცხენების შეჯიბრებაზე! ცხენების
შეჯიბრებაზე! ცხენების შეჯიბრებაზე
გასწიეთ, ლურჯო ცხენებო!

თოვლი

ძალიან მიყვარს ხიდიდან ქალიშვილივით
გადმონოლილი იისფერი თოვლი,
ცივი სისველის მწუხარე გრძნობა და
მოთმენილი სიყვარული.
ძვირფასო, სულს თოვლი მივსებს და ყოველი
დღე სიბერესთან მახლოებს,
ჩემს სამშობლოში მე მხოლოდ ლურჯი
ხავერდისნაირი უდაბნო მოვიარე.
ოჰ, ასეთი ყოფილა ჩემი ცხოვრება: იანვარმა
მიძმო,
მაგრამ თოვლივით მკრთალი შენი ხელები
ყოველთვის მემახსოვრება.
ძვირფასო, ვხედავ, ვხედავ თოვლის დაფნაში
უღონოდ დახრილ შენს ხელებს,
შენი მანდილიც ხან გამოჩნდება, ხანაც ქრება
ამ უდაბნოში...
ამიტომ მიყვარს ჩვენი მდინარის ხიდიდან
გადმოფენილი იისფერი თოვლი,
ქროლვის და მომავლის მწუხარე გრძნობა, და
ერთმანეთზე მიწვენილი ზამბახები.
თოვს. ასეთი დღის ხარებამ ლურჯი და
დალლილი სიზმარი დამათოვა.
იქნებ როგორმე გადავურჩე ზამთარს, იქნებ
მიმატოვოს ქარმა.
გზაცაა, ნელი თამაშიცაა, შენ კი მარტო, სულ

მარტო მიდიხარ.
მე თოვლი ისე მიყვარს, როგორც – ერთ დროს
შენს ხმაში გამჟღავნებული ფარული სევდა.
მაშინ მიყვარდა და მათრობდა თეთრად
გაბროლებული მშვიდი დღეები,
შენს დაშლილ თმაში ჩერჩენილი მინდვრის
ფოთლები და ქარით აწეწილი თმები.
ახლა კი მწყურისხარ, ისე მწყურისხარ, როგორც
– უსახლ-კაროს სახლში ყოფნა.
თეთრი ტყეების გუნდი მიმაცილებს და
საკუთარი თავის წინაშე ისევ მარტო ვარ.
თოვს. ასეთი დღის ხარებამ ლურჯი და
დაღლილი სიზმარი დამათოვა,
იქნებ როგორმე გადავურჩე ზამთარს, იქნებ
მიმატოვოს ქარმა.

ანგელოზს გრძელი პერგამენტი ეჭირა

ანგელოზს გრძელი პერგამენტი ეჭირა და
მინას მწუხარე თვალებით დაჰყურებდა.
ნახვამდის, ნახვამდის! ამაოდ დაგიჯერე,
ალმასის საყურეების ელვარე სალამოვ.
ოდესმე... ოდესმე აუცილებლად ახსენებთ
ჩემს სახელს, მლოცავო ბაგეებო, დიდებავ
და ძეგლო,
შენს ფეხებქვეშ გრაალის კოშკებიც
დაილენა, ლიდის სამრეკლოც, და გლოვა
გავიგონე.
ოჰ, როგორ გაფითრდა ცის ბინადართა
შესაფერისი და საგანთა უარით
გამოკვეთილი ოცნება,
ფერადი ღრუბელი და ტანმაღალი ალვა,
რომელსაც აზიის ცასთან ერთად გადაუფრინეთ.
ანგელოზს გრძელი პერგამენტი ეჭირა და
გაფითრებული ბარათიდან ფოთლები იპნეოდა.
ამაოდ დაგიჯერე, და ერთმანეთიც ამაოდ
გვდომებია! სამუდამო მშვიდობას გითვლი!
ქარვებით სავსე მორევში ვარდები ჩამოეშვა –
შეშინებული და მორიდებული სალამო
აკანკალდა.
სალამო დაცხრა და ვარდები დაჭკნენ...
ნახვამდის. ნახვამდის. ნახვამდის.

ქებათა ქება ნიკორწმინდას

როგორც მინდა, ისე მაქვს მკერდზე ქნარი
მიდებული.

დიდებული სხივი გამობრწყინდა ჩემთვის.
მკვიდრად ააშენა დიდი ნიკორწმინდა იმან,
ვინც ააშენა და ცით დაამშვენა იგი.

ნატავ ვინ აზიდა და რა ხელმა აზიდა მალლა
გრძნეული ჩუქურთმებით მომხიბლავი,
ნაზი ჩუქურთმებით მოქარგული
ნიკორწმინდა?

რა მხნე და მდიდარი განძი გვექონია,
გაისმის ჰარმონიის ჟღერადობა: “დარობს
რამდი დარი”.

კარგად გამოუკვეთავს გამომკვეთელს,
სიბრძნით გამოუკვეთავს ძლიერი
ნიკორწმინდა.

აქ რომ თაღები და სვეტთა შეკონებაა,
სიზმარში ნანახივითაა აშენებული.
ნეტა რა ნიჭის პატრონმა ააგო,
რა მაღლმა ააგო ნიკორწმინდის სვეტი?

იგრძნობა, რამდენად დიადია თორმეტი
სარკმელი,

მათ ხაზებში მისარქმელი ცეცხლი ანთია:

ნეტა ვის მიერაა ანთებული?
ასეთი გრძნობით რომ აუნთია
და ნლებისთვის ნათლად გადაუნდია
ნიკორწმინდა?

ვხედავ, რა მდიდარია ხვეულთა
დიდებულება,
დროს მისთვის კრძალვით შეუხვევია
ჭრილობები.

ნეტა ვის მიერაა მოქარგული?
როცა მოუქარგავს, მომქარგველს შიგნით
გზნება “ნიკორწმინდა” მიუკარგ-მოუკარგავს.

ხაზების დაბოლოება მკვეთრი და მოქნილია,
სასიამოვნოა ასრულებული ნატურა.
ეს ის სიმკვეთრე და სიმდიდრეა,
რომლითაც ნიკორწმინდის ძეგლი მყარია.

შენს სულს ეროვნული აღმასვლა ანათებს:
გუმბათის ყელი მაღალღეროვანია,
ნებით და სათნოდ ცამდე აღერილი
გიხდება, ნიკორწმინდა.

ქართულია სივრცის მომცველი მზერა,
თვალი ფრთიანი ფასკუნჯებითაა გართული:

ფრთებს, ფრთებს მოითხოვ,
ჩვენც კიდევ ფრთებს მოვითხოვთ,
ნიკორწმინდავ, სივრცეზე ბატონობა
მოგდომებია!

დროთა სიმაღლეზე ფრთამოღულუნეს
შენ ჩვენი ახალი საუკუნე გპატრონობს:
ძლიერი ხელოვნება, ხალხის ხელოვნება –
ნიკორწმინდა საქართველოს სანაქებოდ
ბრწყინავს.

გუთნისღება

ლაბავ, მე და შენ ერთ ბედში
ჩავვარდნილვართ,
ჩვენი წილი შავი მინა გამხდარა.
ჩვენი ჭაპანი ერთგულად უნდა ვჭიმოთ,
დღეები უსიხარულოდ დავლიოთ,
ბელტი ბელტზე ნავანვინოთ
და მინაზე შრომის ოფლი ვღვაროთ.
ნუ დალონდები, შენი უღელი
ჩემს უღელზე მძიმე არაა:
მეც შენსავით მინას თვალებით დავყურებ,
ვინაიდან ცა ძალით წამართვეს;
შენსავით მეც ისე მელის მინა, როგორც
მსხვერპლს,
სიკვდილის მერე დასავინყებელს.
შენ რომ პირუტყვი ხარ და მე მეტყველი?
შენ ეგ არ შეგშურდეს.
რაში მჭირდება მჭრელი ხმალი,
სიმართლეს თუ ვერ მოემსახურება?
აბა, ისეთი გუთანი რას გვარგებს,
მარტო მინას რომ აჩეჩავს
და ძირიანად არ ამოთხრის იმ ბალახს,
რომელიც თესლის ამოსვლას აფერხებს?
მე ჩემი ჭირის, მწუხარების,
ჩემი ადამიანობის, აფორიაქებული გულის
სიტყვები გულში მეზადება,

მაგრამ გულშივე უხმოდ კვდება.
შენთვის მეტყველის ტანჯვა გაუგებარია, -
როცა ის სიმართლის სიტყვას გულში იკლავს...
დამიჯერე, ლაბავ, ჩემი უღელი
შენს უღელზე უფრო ძნელია.
მაშ, რატომ ხარ დაღონებული? გასწიე ჭაპანი
და გუთანი ბოლომდე გაიტანე,
ძველ ამხანაგს არ უღალატო,
ის შენ აცხოვრე, მან კი შენ გაცხოვროს.

რატომ მიყვარხარ?

რატომ მიყვარხარ? იმიტომ, რომ ეს
სიყვარული ჩემს თვალში ცრემლს
წარმოშობს;
იმიტომ, რომ ეს გული უფრო სასტიკად
ებრძვის ჩემს გამტანჯავ ბოროტ ბედს.

რატომ მიყვარხარ? იმიტომ, რომ შენს თვალს
ჩემი გულის ცეცხლი ცრემლს ვერ უდნობს,
იმიტომ მიყვარხარ, რომ ტანჯვას მომაგებ,
ტანჯვით კი – სრულყოფილ სიცოცხლეს.

ელეგია

მშობელ ქვეყანას სავსე მთვარის მკრთალი
ნათელი გადმოჰყურებდა,
ხოლო მთებს შორის, სივრცის ლაჟვარდში,
თეთრი ზოლი იკარგებოდა.

არსაიდან არ ისმოდა ხმა ან ძახილი. გამჩენი
გაჩენილს არაფერს მეუბნებოდა.
ზოგჯერ კი ქართველის ძილში ტანჯვით
ამოძახებული კვნესა გაისმოდა.

ვიდექი მარტო... და მთების ჩრდილი ისევ
ჩემი ქვეყნის ძილს ეფერება...
ოხ, ღმერთო ჩემო! სულ ძილი, ძილი,
როდისღა გვეღირსება გაღვიძება?!

პოეტი

იმიტომ არ ვმღეროვარ, რომ გარეული
ფრინველივით ვიმღერო.
ცას ქვეყანაზე მხოლოდ ტკბილი ხმებისთვის
არ გამოვუგზავნივარ.
მე, ზეციერს, ცა მნიშნავს და მიწიერი ერი
მზრდის,
ღმერთთან იმიტომ ვლაპარაკობ, რომ ერს წინ
გავუძღვე.
გულში იმიტომ ღვივის დიდი ღმერთის
საკურთხევლის ცეცხლი,
რომ მწუხარებასა და სიხარულში ერის მოძმე
ვიყო.
ერის წყლული წყლულად უნდა მაჩნდეს და
მისი ტანჯვით სული მეწვოდეს,
მტკიცე გული მისი ბედით და უბედობით
დამეთუთქოს...
თუ მაშინ ცის ნაპერწკალი გულში ცეცხლს
ამინთებს,
მაშინ ვიმღერებ, მხოლოდ მაშინ მოვწმენდ
ერს ტანჯვის ცრემლს!

* * *

გახსოვს, ტურფავ, მე და შენ ჩვენს დიდ
ბალში ერთად რომ დავრბოდით?
ნეტა იმ დროს! სიყვარულის მეტს არაფერს
არ ვგრძნობდით.
შენ ქორვა ვარდი მონყვიტე, შენს
საყვარელს გადმომიგდე და მითხარი:
“ჩემო გიჟო! ეს ჩემგან სახსოვრად გქონდეს!”
ან შენ მაშინ რა იცოდი, ან შენმა გიჟმა რა
იცოდა,
რომ იმ ვარდზე ადრე შენი სიყვარული
დაჭკნებოდა.
გახსოვს, ტურფავ, იმავე ბალში ჩემს მხარზე
თავი რომ გქონდა ჩამოყრდნობილი?
შენ ჩემს სუნთქვას ყარაულობდი, მე კი –
შენს წმინდა სუნთქვას.
დაგყურებდი, ველარ გავძელი და ლოყით
კოცნა მოგპარე;
შენ შეკრთი და ლამაზი თითით ღიმილით
დამემუქრე.
ან შენ მაშინ რა იცოდი, ან შენმა გიჟმა რა
იცოდა,
რომ ის კოცნა ბოლოს გესლიანად
შემეცვლებოდა შენი გმობით.

ბაზალეთის ტბა

ბაზალეთის ტბის ძირში თურმე ოქროს
აკვანია,
მის ირგვლივ კი, წყლის ქვეშ, უცხო ნალკოტი
ჰყვავის.
ნალკოტი ყოველთვის მწვანეა, თურმე
არასოდეს არ ჭკნება,
არც ქვეყნის დროთა ტრიალს ემორჩილება.
მის მწვანეს, თურმე, ვერაფერს აკლებს ვერც
სიცხე, ვერც – ზამთარი,
მის მზიან ჩრდილებში კი ყოველთვის
გაზაფხულია.
ნალკოტის შუაში ის აკვანია დასვენებული
და ადამიანებიდან იქ ჩასვლა ჯერ ვერავის
გაუბედავს.
იმ აკვანს თავზე მხოლოდ სირინოზები
ეხვევიან,
მხოლოდ ეს გრძნეულები დასტრფიან და
უმღერიან...
ამბობენ, იქ ის აკვანი თამარ დედოფალს
ჩაუდგამს
და ერს თავისი ცრემლების დენით ტბა
კარავივით გადაუფარებია.
იმას კი არ ამბობენ, კარავში ვინ წევს,
ან თვითონ ერმა თავისი ცრემლი ზედ რატომ
დაადინა ტბად...

იქნებ აკვანში ის ყრმა წევს, ვისი სახელის
თქმაც არ შეიძლება?
ვისაც დღე-და-ღამ ნატრობს ქართველი ჩუმი
ნატვრით?
თუ ეს ასეა, მაშინ ნეტა იმ სახელოვან
ვაჟკაცს,
ვისი ხელიც პირველად დასწვდება იმ აკვანს!
თუ ეს ასეა, ნეტა იმ სახელდებულ დედას,
ვინც იმ ყრმას პირველი მიაწვდის მადლით
ცხებულ თავის ძუძუს!

* * *

ი აიე აე ოიოე ა
იბაე ე იბაე ა

ო ოო ოჟი ჟაეა ე
იბიე ა იბიე ე

იი აი აი იჟეა ა
იბიე ე იბიე ა

იე იე იე ეი ეა ა
იბიე ი იბაე ა

სტიმის წიგნი...

ანი ორი ააჟო ორი
ანი ორი იივა ორი

ანიანი ორი ანიანი
ანიანი ანი ინი ორი

ოა ანი ანი იივი ანი
ანიანი ოა ანი ინი
ააჟი ანი ანი ანი
ანი ინი ანი ინი ინი

ააჟი აანიანი ანი
ანი აა ანი ინი ოა
ანი აანი ოა აანი ანი
ანი ორი ააჟო ორი

ათოვლა ზამთრის გაღებს

აოა აი აე
მოა აი უო
ა ია აი აე
ააეიი აი
ა იო უაუი
უაო უიუო
იო აიე უო
ოეი აუაი
აეე აუაე
აოა აი აე

26 ჰოკუ

*

სუნთქვის ხმა შეწყდა
და შეეშინდა.
ახლა ინატრა მეზობელი.

*

ატირებულ-აცრემლებული
ახოში ჩავედი,
იქ დედაჩემი ფუნას ხვეტავდა.

*

ბედად ვილაც თავისიანს გაეცნო და
გაეკიდა
უცხო მხარეში.

*

დეიღამ დაანახა ნაილეს აბდი
და აბდის – ნაილე.
ამაზე მეტის გაკეთება მაშინ აღარ
მოხერხდებოდა.

*

მთებში უკვე დიდი თოვლია.
ახლა ქვეიდან,
დიდი გზით ამოვლენო.

*

გაკვირვებით შეხედა თევზთა სიმცირეს
და ჰკითხა:
რა უყავი შვეიცარიული ყველი?

*

დაკეტეს კარი
და ყური დაუგდეს
კიბეზე ჩამავალი კაცის ფეხისხმას.

*

ათას ცხრაას ოთხმოცდაცხრა წლის
ჩვიდმეტი მარტის
სალამო იყო.

*

ის მიდიოდა ისე,
როგორც ადამიანი,
რომელიც სახლში მიიჩქარის.

*

ხელით ანიშნა,
გამომყევით,
და უხმოდ გატრიალდა.

*

ციცაბო ნაპირის გასწვრივ,

თეთრი არყების ხეივანში,
ზოზინით გაირწნენ ქრიალა ფორნები.

*

საფანტით უფრო ადვილია,
მაგრამ სანდრომ იმ დღეს რატომღაც
ჟაკნით გატენილი ვაზნები წაიღო.

*

გორაკებს იქით ცა გაბრწყინდა.
ციმბირი თითქოს ერთბაშად გამოჩნდა.
ერთბაშად გამოჩნდა ვეებერთელა სამყარო.

*

ვერ გაიგებდი,
ეძინა თუ ეღვიძა.
გარეთ აპრილის მზე იღვრებოდა.

*

ხორციტ გაავსეს სახაშლამე ქვაბი.
მეზობლებში მოიკითხეს
დაფნის ფოთოლი.

*

მშვიდად,
ძალიან მშვიდად მითხრა:
- წადი, დაიძინე...

*

თეთრი საზაფხულო ქუდი,
რომელიც მისალმების დროს მოიხადა,
არ დაუხურავს.

*

სუპიც მედგა და სუპის გვერდით –
ბრინჯისა და ვერმიშელის პუ...
პუ-დინ-გი.

*

წყნარი კაცი იყო.
ასე შემორჩა
იგი ჩემს ბავშვურ მეხსიერებას.

*

ფეხზე წამოვვარდი.
მოვტყუვდი.
ვიღაცამ ჩემს კარს ჩაუარა.

*

დიდი ბელადი
ძველებურად გადმოგვცქეროდა
თავისი ნათელი და კეთილი ღიმილით.

*

ბინდი ჩამოეშვა. ცხენები დავტოვეთ.

წინ ერთი კაცი წავიდა,
ას მეტრზე მეორე მიჰყვებოდა.

*

ოქტომბრის წყნარი საღამო იდგა.
ამდენი ხალხიც
ალბათ ამიტომ მოაწყდა პანაშვიდს.

*

წყნარი დღე იყო.
ეზოში ბავშვები
დაჭერობანას თამაშობდნენ.

*

კარი გავნიე.
რამდენიმე ნაბიჯის იქით
დირექტორის კაბინეტი უნდა ყოფილიყო.

*

რა მოწინებით შემინახავს მადლობები და
სიგელები,
ჩემი ფიქრით, პატიოსანი, ერთგული
შრომისთვის
დამსახურებული.

აშული ობანეზა ასალციხელი

ლექსი ქართული

მშობელო ენავ, რა კარგი ხარ, გადაჭიმულო
ნიკოფსიიდან დარუბანდამდე,
ჰეი, მშობელო ენავ,
შენ მტრებმა რა დაგაკლეს?
არაფერი ვერ დაგაკლეს,
მე შენ მიყვარხარ, მშობელო ენავ,
შენთან ერთად ავიდგი ხელ-ფეხი,
დედა ჩემი - ქართველი, მამა ჩემი - სომეხი,
ჩემი სამშობლო გამჩენელი - საქართველო,
ო, დედაო, ო, მამაო, ო, ენებო ჩემებო!
დაე, მოკვდე შენ, თაო ჩემო,
შენი მშობელი ენები არ მოკვდებიან,
განა აშული საათნოვა მოკვდება?
განა ბარათაშვილი მოკვდება?
განა ყაჩაღებს არაგვზე თავბრუ არ
დაეხვევათ?

მე შენ გიმღერი, ჩემო არარატო!
გადადგით მთები, გადმოდგით მთები,
სამშობლო მაინც სამშობლოა!
ახალციხელი ბიჭი ვარ და თბილისში მოველ,
რათა გიმღერო, ჩემო ქვეყანავ!
თაო ჩემო, ახალციხელო!

ლექსი ქართულ კაცობაზე

მე კაცი ვარ და ქუდი დამიხურია კიდეც ამ
ჩემ თავზე!
მე ქართული ქუდი მახურია და ვენაცვალე
ჩემ სამშობლოსა!
მე ვის დავემონები? არავის დავემონები!
მე ვის დავიმონებ? არავის დავიმონებ!
მე წავალ და ყვავილებს დაგიკრიფავ, ჩემო
ენავ სომხურო!
მე წავალ და ხეებს დაგიპუტავ, ჩემო ენავ
ქართულო!
თქვენ მე გამაჩინეთ და მადლობა ჰაოსს,
მადლობა ქართლოსს,
მე მოძმე ერების შვილი ვარ და გულში
სიყვარული ამიდულებია!
თუ გინდა კაცად კაცი იყო, ენები არ უნდა
დაივიწყო არც შენი, არც სხვისი!
ისწავლე ენები და შენ თვითონ იქნები
ნასწავლი!
თუ ქუდი გინდა გეხუროს, შეგიკეროს ეს
ქუდი დედამ!
თუ ფეხსაცმელი გინდა, შეგიკეროს შენ იგი
მამამ!
მაგრამ თუ გული გინდა გქონდეს კაცური,
მაშინ კაცი იყავ მშობლიური!
მე ჩემს ენას დავემონები, აი, ვის

დავემონები!
მე ჩემს მამას დავემონები, აი, ვის
დავემონები!
აი, ვის მოვუხდი ქუდსა, დედის შეკერილსა!
აი, ვის გავუხდი ფეხსაცმელსა, მამის
შეკერილსა!
და ვივლი გალაკტიონის ეზოში დანამული
ფეხებით
და სველი წინდებით მე, ახალციხელი
ოგანეზა.

ბალადა ქართულ იმედზე

მე იმედი ვარ ჩემი ქვეყნისა, საქართველოსი!
მე იმედი ვარ მისი მთა-ბარისა!
მე ისე გიმღერ, ჩემო სამშობლოვ, როგორც მე
ეს შემძლია ამ ჩემი ენით.
ქართველი დედა მეუბნებოდა ბავშვობაში,
გიყვარდესო სომხური ენა!
სომეხი მამა მეუბნებოდა ბავშვობაში,
გიყვარდესო ქართული ენა!
აი, მე ასე ვიზრდებოდი და გავიზარდე კაცურ
კიდევაც!
სკოლაში ჩემი მასწავლებლები მაყვარებდნენ
ყაზბეგის ენას!
შემოვიარე სომეხთა მხარეც და მე იქ
მითხრეს, ჩვენთან დარჩიო,
მე კი ვუთხარი ბოროტ ენებს, საქართველოს
რა ვუყო მეთქი,
მშობლიურ ენას რა ვუყო მეთქი! აი იას რა
ვუყო მეთქი!
მითხრეს, რომელი საათნოვა შენა მყავხარო!
მე ვუთხარი, საათნოვა ამ ჩემ თბილისს
უმღერდა მეთქი!
იმათ მითხრეს, მერე შენ ხომ საათნოვა არა
ხარო!
მე ვუთხარი, საათნოვას გული ჩემ გულში ზის
მეთქი

ლექსი ქართულთა და სომეხთა ქმოზისა

ხელში ავიღებ მე დიპლიპიტოს,
რათა შევაქო მშობელი ენა,
ანი და ბანი, განი და დონი,
ენი და ვინი, ვინი და ენი.

და შევფრინდები ენის წიაღში,
რომ მე ვადიდო ქართული ძარღვი
და არარატის მაღალი მთიდან
მე ბანი ვუთხრა კავკასიონსა.

ისიც დასჭექებს ქართულ სიტყვასა
და ეს ორი ძმა ერთად შეხვდება
სევანის ტბაზე მშობლიურ ენის
დიად ზეიმს და გახარებასა.

დაჰკარ დაირავ, ზურნავ ჩაჰბერე
და შენც ჩონგურე ხმა ააკვნესე
მოძმე ერების ჭირ-ვარამზედა,
რომელიც ერთად გამოუვლიათ.

სუნდუკიანის დიადი ენა
რუსთველის დიად ენას შეხვდება
და ძმურად ნავლენ ისინი ერთად
კინოში, სადაც „მიმინო“ გავა.

და ჰა, გამოჩნდა იქ კიკაბიძე,

ფრუნზიკას სულიც საიქიოდან
უცებ მოვარდა და ერთად მიქრის
მათი მერანი დედაენისა.

აქვე მეეტლევ ძველი თბილისის
ახალ თბილისის მომღერალია,
გალაკტიონი ისააკიანს
სადმე დუქანში ეპატიჟება.

მერე ისინი დილამდე სვამენ
და უკითხავენ ერთმანეთს ლექსებს,
ერთი სომხურად, ხოლო მეორე
თავის დიდებულ ქართულ ენაზე.

მერე ავლაბარს გადახედავენ
და სომხურ თეატრს ესტუმრებიან,
იქ კი ქართული სპექტაკლი გადის
ძაან ჯიგრულად, ძაან გიჟურად.

ორო ჭადარო, ნყვილო ჭადარო,
ერთო ქართველო, მეორ სომეხო,
არარატზე და კავკასიონზე
თქვენი ვალია ერთად იმღეროთ.

და ოგანეზაც, ეს თქვენი შვილი,
თქვენთვის აჟღერებს დიპლიპიტოსა,
რომელიც დედამ გამოუთალა
და მშობელ მამამ მოუჩუქურთმა.

სოტბანი გმოგელ ენეგსა

ენა, მამულო, სარნმუნოებავ,
თქვენ გაიხარეთ ამ ქვეყანაზე,
რაც ბაზალეთთან ჩაგიფიქრია,
ჩემო სამშობლოვ, შენ შეასრულე.

მოგვაძებნინე ოქროს ბიჭუნა,
ქართული სიტყვის მანათობელი,
არც სასომხეთი არ დაივიწყო,
ის მამაჩემის არის მშობელი.

დაე, ჩამქოლონ კრიტიკოსებმა,
მე მაინც ვიტყვი საქებარ სიტყვას
ქართლოს-ჰაოსის და მათი ძმობის
და ჩემი ქვეყნის გაბნეინებისა.

მე მეხერხება მარტო სიმღერა,
ამიტომ ვამბობ სიტყვას ლექსებად,
თქვენ ნუ დამძრახავთ, ამ ჩემს ზურნასა
თუ დავაკვნესებ სამშობლოსთვისა.

მშობლიურ ენას ვუმღერ და ვუმღერ,
განა პრიზია ჩემი ოცნება,
მე გული მაშინ გამეფურჩენება,
როცა ვიხილავ ქართლის ლხენასა.

გემშვიდობები დედათბილისო
და მივაშურებ ახალციხესა
და ჩემს სოფელში მე მოვუყვები
ჩემს თანასოფლელთ ამ ჩემ ლექსებსა.

მე ნაღვლიანი მივყვები ქუჩებს
და დიპლიპიტოს ჩემსას ვუყურებ
და მე ჩემს ზურნას ჩემი სამშობლოს
ბედზე ფიქრებით ისევ ვაკვნესებ.

მთავარი არის, ენა არ ჩაქრეს,
მთავარი არის ენა დედისა
და მამის ენაც მთავარი არის,
და ვენაცვალე ჩემ ორ ენასა!

დურმიშხან ტაგატაძე

ფიქრი

დაფიქრებული ვიდექ ჩემთვისა
და გავცქეროდი მე ლამაზ მინდვრებს,
ბაღში გალობდნენ ჩიტები ნაზად,
და ჩემი გულიც ხტოდა მათკენა.

ჰოი, რამდენჯერ მისეირნია
ასეთ მინდვრებზე ლაღად და კარგად,
მაგრამ არ ვიყავ მაშინ მარტოკა,
ჩემივე სატრფო მყვანდა გვერდითა.

ის დრო ნავიდა უკვე ჩქარ-ჩქარა
და თან ნაილო მოგონებებიც,
ხოლო მე დავრჩი ამ ჩემს ფიქრებთან
და ქარს ვმეგობრობ მე ხანდახანა.

ასეთი არის ცხოვრება, ძმაო,
ამ ჩიტებივით ის გაფრინდება,
შენ კი დარჩები დავინწყებული
მეფე ლირივით ამ ბაღებშია.

მაგრამ თუ გინდა, ბედმა არ გჩაგროს,
უნდა შეგეძლოს შენ ღვინით თრობა
და ღრუბლებივით გადაგეყრება
დარდი, რომელიც გულში გრჩენია.

და მაშინ იტყვი: ვიშ, რა კარგია
ჭიქა ღვინო და გასეირნება,
თვალიერება გვირილებისა,
თავის ქნევითა რომ გესალმება.

ვიშ, რა კარგია ფოთლისა ცვენა
ამ ცხოვრებაში ფიფქებივითა,
როცა მეგობრობ შენ გაზაფხულთან
და ჩანჩქერიდან გიყვარს ნყლის ლევა.

ნაბახუსევზე გაგახსენდება
ბიძა და ბებო, დედა და მამა,
ნეტავი ერთი სად არიანო,
იფიქრებ უცებ შეშფოთებითა.

გაეშურები მყისვე ველიდან
მათ სანახავად შენ სახლისკენა,
ზურგზე ჩიტები მოგჭიკჭიკებენ
და გილოცავენ გზას შინისკენა.

გულისფანცქალით შეხვალ სახლშია
და შეიხედავ შენ ზალაშია
და თვალები რომ დაინახავენ
ყველას ერთადა, გულს უხარია.

და შენ მიხვდები მაშინ ჩუმადა,
რა ლამაზია, ისინი ერთად

მაგიდასთან რომ ზიან ტკბილადა
და წვნიან რამეს შეექცევიან.

და როცა საჭმელს შეგთავაზებენ,
შენ გაუღიმებ ყველას გულითა
და ეტყვი იმათ მსუბუქ ზვირთებით,
რაც სამუდამოდ გიოცნებია:

დამალევინეთ მე ჭიქა ღვინო,
რომ დაგილოცოთ თქვენ ჯანმრთელობა,
და ვიდრე ისევ მომენატრებით,
ვიხეტილო ჩემ ბალებშია.

და ბაგენი რომ წითელ ღვინოსა
დაენაფება მონატრებითა,
კარს გააღებ და გამოვარდები
შენ ბალ-ველებში სასეირნოდა.

და ჰა, შენ დგახარ დაფიქრებული
და გასცქერიხარ ლამაზ მინდვრებსა,
ბალში გალობენ ნაზად ჩიტები
და შენი სულიც მიხტის მათკენა.

ფორტოხალი

შენ მომანოდე მე ფორტოხალი,
და რომ შევჭამე, მეგემრიელა,
ო, დღემდე მახსოვს გემო ფორტოხლის,
რომელიც მაშინ გამომინოდე.

მე დარცხვენილმა გითხარ მაღლობა,
შენ შემომცინე გაღიმებითა,
და მე დავკარგე წონასწორობა,
თავბრუ დამესხა გამწარებითა.

მას მერე რა დრო გასულა, ტურფავ,
რაც არ მენახე ამდენი ხანი,
არც ორი სიტყვა მსმენია შენზე,
მაგრამ ჩემს სულში იყავ ცოცხალი.

ახლა კი, როცა თვალები მოგკარ
მოულოდნელად კაფეში შენა,
ტვინმა იხსენა ის ფორტოხალი,
გამომინოდე მაშინ რომ შენა.

უმალ მოვიჭერ შენთან ფეხითა
და ერთურთს თვალი თვალში ვუყარეთ
და როცა ჩანვდი საქმის მსვლელობას,
ჩემკენ შეჰკვივლე აღტაცებითა.

მერე კი ვსხედით ჩვენ მაგიდასთან
და ვუყვებოდით ერთმანეთს ამბებს,
შენ შენს წარსულზე ლაპარაკობდი,
და მე კი ჩემზე ვყვებოდი ბევრსა.

ასე გავლიეთ ჩვენ ეს საღამო,
ბევრი მოვნიე სევდიანობით,
კვამლში ცურავდა ჩვენი სახენი
და გული ძგერდა, როგორც პეპელა.

და როცა მთელი ქვეყნიერება
ამ მე უბედურს ჩემი მეგონა,
უცებ ლოგინში გამომეღვიძა
და მე დავბრუნდი სიფხიზლეშია.

უმალ ვუმზირე იქვე მაგიდას,
სადაც წინადლით ვჭამდი ფორთოხალს
და დამრჩენოდა გადაუყრელი
მე ნაფცქვენები ფორთოხალისა.

და მაშინ მივხვდი, რომ გამქრალიყო
ჩემი ხილვები, როგორც პეპელა,
და ჩემს თავს ჩქარა ვუთხარი მწარედ:
ეჰ, სიზმარია ყოფა-ცხოვრება.

თბილისის სიყვარული

ოჰ, მიხარია ეს დედამინა,
ფერად-ფერადი ქრელ ფერებშია,
ფრანგი, გარმონით ხელჩაბლუჯული,
ჩინელი თავის კარგ კედებშია;

მონღოლი, ცხენზე შემოჯდომილი,
ხოლო ქართველი მწვადით პირშია,
გერმანელებსა შვენით ნიგნები
და ამერიკელს გულში ფულია.

მე კი სამშობლოს ვენაცვალეები,
სადაც ისრები გამისროლია,
ვის არ მოხიბლავს მისი ბუნება,
ია-ვარდი და ზამბახებია.

მე აფხაზეთში ჩამქოლონ დაე,
გამაპანღურონ სამაჩაბლოდან,
დაედოს მტვერი სამცხე-ჯავახეთს,
დააკვდეს აზრი საინგილოსა;

ჩემი თბილისი ხომ ჩემთან არის,
ჩემი ბადახში და უფრო მეტი,
მთავარი მაინც თბილისი არის,
განსაცვიფრებლად არის მთავარი.

ჩემი ქალაქის დედაქალაქო,
რამდენ ტურისტს მოგიხიბლია,
ძველი თბილისის ახლო კინტოვ,
შენ ერთს ვერ დაგთმობ სამარის პირთან.

ვერც შენ ვერ დაგთმობ, ვარაზისხევო,
მერე რაა, რომ ჭუჭყიანი ხარ,
ჩვენი ამაყი ქალებ-ვაჟები
შენს აღმართებზე ადი-ჩადიან.

გავექანები მეტეხის ხიდზე
და მე ვიყვირებ: თბილისი ჩემი!
სისხლს დავღვრი მისთვის, ჰეი, უწინამც!
მტერო ვერაგო, ჩქარა მოისპე!

ნარიყალადან ჩავქვეითდები
აბანოთუბნის რესტორნებშია,
იქაც დავჭექებ: ჰეი, უწინამც!
და მიხარია თბილისელობა.

მაგრამ მე მიყვარს სხვა ნაციებიც,
თათარი ჩემი პირველი ძმაა,
თურქეთი ჩემი მოძმე ერია,
რუსეთშიც ბევრჯერ გამიხარია!

მიწა ერთ დიდი რესტორანია,
სუყველა ერი სუფრაზე ზიან,

მაგრამ ქართველი მაინც სხვა არის,
ის უნდა იყოს მუდამ თამადა.

დოლ-გარმონებში ვინ გამეჯიბროს!
ტაშ-ფანდურებში ვინ მყავს ტოლები!
მე ფესვიანი თბილისელი ვარ,
თბილისელობა ჩემი ბედია!

და შევარცხვინე მე ის ქართველი,
ვინც ისე ნავა მამულეთიდან,
რომ არ იხსენონ ის მოძმეებმა
კაცად, რომელიც თბილისს დააკლდა.

ძირს ის ქართველი, თბილისის ბუნკრებს
ვინც ანაცვალოს სხვისი სამოთხე,
ვინც თავის ქვეყნის ვირობის ნაცვლად
არჩიოს სხვაგან მშვიდად ცხოვრება.

აქ და მხოლოდ აქ, მუშავ, შენ მინყივ
მუშაკობდე და სახედარობდე,
მეომარო კი იგულოვნე და
დაეც თავზარი თბილისის უბნებს!

მიჯნურო, იყავ მარად მიჯნური,
ფულის კაცო კი აკეთე ფული;
ბოზო, იბოზე; ქურდო, იქურდე;
ჩემო სამშობლოვ, შენ გაიხარე!

წვიმა და გაზეთი

გარეთ წვიმაა, მე ვზივარ შიგნით
და წვიმის წვეთებს ვფლეთავ თვალებით,
იქ ჩემ თავისთვის მე მიმიგნია
და მე მას ვუმზერ, როგორც არაფერს.

როგორ გავფლანგე ჩემი ცხოვრება
დროსტარებაში და ღვინის სმაში,
ნეტა მეკითხა მეც გაზეთები,
როგორც ხალხები შობიან ამას.

ნეტა გამეგო, რა ხდება ქვეყნად
ყოველდღიურად ან თვეში ერთხელ,
გამოცანები ამეხსნა მიწის
და ცის ამბებშიც გავრკვეულიყავ.

ახლა კი უკვე გვიანი არის
ჩავწვდე ამ საქმის არსთა მსვლელობას,
მე უსაშველოდ დავიგვიანე,
როგორც არაგვზე ერთ დროს ზაფხულმა.

აგერ გაზეთნი ამ ჩემს სკამებზე,
ვფურცლავ და ვკეცავ, ვკეცავ და
ვფურცლავ,
თითქოს მესმის და მაინც არ მესმის,
მესმის და მაინც არ მესმის თითქოს.

შენ, აფრიკელო ამაყო ბიჭო,
რომ შემომცქერი ამ გაზეთიდან,
იქნებ ოდინდელ შენს ცხოვრებაში
მეფე ერეკლეს ედექ მხარდამხარ.

შენ კი, ახლო კომკავშირელო,
ქართლის ბედზე რომ ამაყად სწუხხარ,
შენ ნდემბუს ტომის ბელადი იყავ,
ახლა კი აზრზე არა ხარ, ვინ ხარ.

ეგ ძველი ბიჭიც, გვერდს რომ გიმშვენებს,
ეგ ალბათ ბანტუს ტომში ერია,
თორემ საიდან ამდენ საერთო
შორის ქართველთა და აფრიკელთა.

ან ეს გაერო რა ხილი არის
ან ევრონევრი რა ჯანდაბაა,
ძნელი ყოფილა უცოდინრობა,
როცა ვერ არჩევ ნეხვისგან ქლიავს.

ნეტა მეც ვიყო განათლებული
და თავი სავსე მქონდეს ცოდნებით,
გამოვიდოდი ტელევიზორში
და ავუხსნიდი მეც ხალხს ბევრ რამეს.

ვეტყოდი, როგორ უნდა მოიქცნენ,
არჩევნის ჟამი რომ დაუდგებათ,

ვის მისცენ დღეს და ხვალე ვის მისცენ,
სად როგორ მისცენ და როდის მისცენ.

მაგრამ ეჰ მოვრჩე მე ამ ოცნებას
ისა სჯობია ნვიმას ვუმზირო,
მაინც ვერ ნავალ მსოფლიო ბანკში,
რომ ამოფუდგე მხარში მამულსა.

ერთ სიბრძნეს ვეტყვი მხოლოდ ჩემს თავსა,
არა დედ-მამის მიერ ნათქვამსა,
ოდენ იმასა, ოდენ იმასა,
ერთმა გაზეთმა რაც შემასწავლა:

არსებობს ჩქარი მატარებელიც,
არსებობს ნელი მატარებელიც,
არსებობს კვირის მატარებელიც
და მატარებელ-ექსპრეს-რაკეტაც,

მაგრამ რკინიგზა მათთვის ერთია,
ყველა საერთო ლიანდაგს ტკეპნის,
ჩქარ მატარებელს ვინც ვერ გასწვდება,
მოჯაყჯაყეში დაიდოს ბინა.

მაინც იზრუნებს ეს გლობანური
დემოკრატია ყველა ჩვენგანზე,
ჩვენ მხოლოდ ტაში დავუკრათ კარგად
და გაზეთები ვიკითხოთ მალე.

ლოტიანი-ღარღიანი

ინდე, მთა-გორებს მოხვდა მზის სხივი,
სანყალმა კაცმაც შეწყვიტა გორვა,
გამოიღვიძა ბუნებამ სწრაფად
და ფრინველებმაც გააბეს სტვენა.

მეც უმაღ ფიცხელ შევხტუნდი მყისვე,
ბორკილნი შვეებით შემოვიმსხვრიე
და გავუღიმე მზეს ყველა კბილით,
რომლებიც დღემდე შემომრჩენია.

გარეთ გამოველ სადარბაზოდან
და გავიზმორე ერთი კაცურად,
თითებში ვვარცხნე ჩემი ჭაღარა
და ვთქვი, რა ვარგო მე ჩემს ქვეყანას.

ასე გავიდა წუთნი ფიქრისა
და როცა კვების დამიდგა ჟამი,
გულმა სიამით შემატყობინა,
წამო, ვუმტვრიოთ სახაშეს კარნი.

მაგრამ რაღაცა უცბათ აღუდგა
ვერაგ განზრახვას ჩემი გულისა
და უთხრა, განვედ ჩემგან მაცდურო,
სულ სხვა კაცი ვარ მე ამ დილიდან.

რა გეხაშება, რა გეხინკლება,
როცა სიცოცხლე ასე ზეიმობს,
რამე კარგ საქმეს მოემსახურე,
მაგალითები მიეც მოძმეთა.

მე აღარ მინდა მივყარ-მოვყარო,
თუნდაც დავჭყლიტო და მივანგრიო,
დავდგე გორაზე ყანყრატოების
და ვიღრიალო დევივით როგორც.

დავეტაკო და მივეტაკო და
მივაგლიჯო და მივათხლიშო და
დავფშვნა და ჩავხოც-ჩავატიანო
ვინც უნდა იყოს ეგ სულერთია.

ძირს პანღურები, კისრების გრეხვა,
რქებით მიწოლა და ასე შემდეგ,
მე ღმერთი ვიყავ და კაცად ვიქეც,
მე კაცი ვიყავ და ვიქეც ღმერთად.

ამოვუნგრიო? ყბა ჩამოვულო?
კბილნი ვუღენო? ნამწვები ვანვა?
აღარასოდეს, ჩემო მამულო,
ვისო მამულო ეგ სულერთია.

დაე, დამტანჯოს უსაქმურობამ,
დაე, დამადგან გულღვიძლზე ფეხი,

მე აღარ ვავენებ ჩემს სამშობლოსა
და არც ის მავნებს არასდროს მეცა.

მაგრამ თუ ვინმემ გამიბედა და
მე ამ საქმეში წინ გადამიდგა,
ისეთ საბრძოლო ყიჟინას დავცემ,
მიცვალებულსაც გაეცინება.

სამშობლოვ, შენი ყოველი მტერი
მე მომიშვირე, ნუ გეშინია,
დავცხებ და დავცხებ, მივჩიხ და მოვჩიხ,
გავკრავ, გამოვკრავ, დავკრავ და მოვკლავ.

სახეზე ბოთლებს, ჭიქებს და კოვზებს,
ჩანგლებს და თეფშებს მარჯვედ მივაფშვნი,
ო, ნევენმორა, ო, ნევენმორა,
ქვაბს დავახურავ თავზე ტიალსა.

სულ სხვა კაცი ვარ მე ამ დილიდან,
ყურებს დავაჭრი, ძუძუს ავახევ,
სიფათს მივუნგრევ, ზურგს გადავუმტვრევ,
ვის გადავუმტვრევ ეგ სულერთია.

ეგ სულერთია რატომ და რისთვის,
შენ მარტო მითხარ, ჩემო სამშობლოვ,
თითი დაადე და ვისაც გინდა
ზურგს გადავუმტვრევ, სიფათს მივუნგრევ.

ჩავხოცავ, როგორც მარაბდის ველზე
და ანდა როგორც ბოროდინოსთან,
მე არ მოვმკვდარვარ, მე მხოლოდ მძინავს
და ძილში ხანჯლებს და თოფებს ვხედავ.

არჩევანი შენა

უსმინე, ჩემო ძმობილო,
დურმიშხანისა მცნებასა,
ყურნი დაუგდე სწავლასა,
ნანართობსა ბევრი ფრენითა.
ან არჩევანი შენზეა,
გაქვს უთვალავი ფერიტა,
ძირი მწარეა, კენწერო
გაგიტკბილდება ლხენითა.

ეპოიდების მიღების
შედეგად გამონვეული
ქცევითი აშლილობანი,
პოსტკომოტური სინდრომი.
შიზოფრენიისმაგვარი
ბოდვითი დაავადება
ან თუნდაც რეტის სინდრომი,
შენა გსურს ან რომელია?

ემოციურად ლაბილუ-
რი ორგანული დარღვევა,
მსუბუქი აშლილობანი,
კატატონური დარღვევა.
დელირიუმი, რომელიც
თან ერთვის დემენციას და
ისიც, რაც ყველას დაგვერთვის,
შენა გსურს ან რომელია?

სედატური და საძილე
საშუალებების მიღების
შედეგად გამოწვეული
ქცევითი აშლილობანი.
ბიპოლარული აფექტუ-
რი აშლილობა, პარანო-
იდული შიზოფრენია,
შენა გსურს ან რომელია?

ჰებეფრენული და იქვე
კატატონური და იქვე
პრეფსიქოზური და იქვე
ციკლური შიზოფრენია,
გვიანი პარაფრენია,
პროდრომალური და თუნდაც
მოსაზღვრე შიზოფრენია,
შენა გსურს ან რომელია?

კატატონური სტუპორი,
ანანკასტური ნევროზი,
სულაც პრედომინანტურად
კომპულსიური ქცევები.
მწვავე და გარდამავალი,
ბოდვითი აშლილობანი,
მარტივი შიზოფრენია,
შენა გსურს ან რომელია?
სენტიზიური ბოდვა და

ფსიქოგენური ფსიქოზი,
ან სულაც პარანოიის
ყვერულანტური ფორმა და
სინდრომი ასპერგესისა,
იქვე დისმორფოფობია,
ტიკები, ჰიპერშფოთვები,
შენა გსურს ან რომელია?

ინდუცირებულ-ბოდვითი
ან მწვავე პოლიმორფული,
ხანმოკლე შიზოფრენულიც
ბევრი სხვა აშლილობანი,
კონვერსიული და მწვავე
სტრესული აშლილობანიც,
დეპრესიული სტუპორი,
შენა გსურს ან რომელია?

ქცევის და ემოციების
შერეულ აშლილობათა
დიდი სიუხვე, ატიპურ-
ნერვული ანორექსია,
უბრალოდ ანორექსიაც,
უბრალოდ სომნამბულიზმიც,
უბრალოდ პარანოიაც,
შენა გსურს ან რომელია?

შიზოფრენული ფსიქოზი,
ჰიპომანია, აგორა-

ფობია, ციკლოთიმია
და ტრიქოტილომანია
და სიბსის კონკურენციის
აშლილობა და პათოლო-
გიური პირომანია,
შენა გსურს ან რომელია?

ჰიპოქონდრია, ნერვული
ანორექსია და კვების
პოლიფაგია, კლეპტო და
სხვაც ბევრი ცუდი მანია.
გთავაზობ ვუაიერიზმს
და ფეტიშისტურ ტრანსვესტიზმს,
თუნდაც ტრანსვესტულ ფეტიშიზმს,
შენა გსურს ან რომელია?

აპრაქსიასაც გთავაზობ,
ნევროზულ ბულიმიასაც,
არაორგანულ ენკოპრეზს,
სატირიაზსაც, მუტიზმსაც.
ჰა, მთლად შენია ქვეყანა,
შეიცან შენი მხსნელია,
დროულად ამოირჩიე,
შენა გსურს ან რომელია?

დედაგუნება

ბანანისფერი ვაშლები
და ვაშლისფერი ატმები,
ატმისთვალეა კომბოსტო,
კომბოსტოსფერი ხახვები.

ხახვივით მწარე პრასები,
პრასივით მწვანე გარგრები,
გარგრისებური ალუჩა,
ალუჩისფერი მამული.

მამულისფერი ქოქოსი,
ქოქოსისფერი ტყემალი,
ტყემლისფერება ყურძენი,
ყურძნისკურკება ხურმები.

ხურმებზე მძიმე ჭერმები,
ჭერმებზე მჟავე ლიმნები,
ლიმნისტუჩება ნივრები,
ნივრებზე თეთრი გოგრები.

გოგრებზე მძიმე ნესვები,
ნესვებზე მრგვალი საზამთრო,
საზამთროსფერი წინაკა,
წინაკისფერი კიტრები.

კიტრებზე გრძელი ყაბაყი,
ყაბაყზე მსხვილი ჭარხალი,
ჭარხალზე მკვრივი ბოლოკი,
ბოლოკზე მრგვალი თხილები.

თხილებზე დიდი ლელვები
და ლელვისფერი მაყვლები
და მაყვლისფერი ქლიავი,
ქლიავისფერი მამული.

მამულისფერი ბლები და
ბლისფერი პომიდორები,
პომიდვრისფერი სტაფილო,
სტაფილოსფერი ლობიო.

ლობოსფერი მაჟალო,
მაჟალოსფერი მწვანილი,
მწვანილისფერი მამული,
მამულისფერი მამული.

ღურგიშსანულნი

(ფილოსოფიურ-აფორიზმული პოეზია)

1. თუ შენ კაცი ხარ და ქუდი გხურავს,
ქვეყნად ვერავინ ვერ მოგერევა.
2. არ გინდა, ძმაო, ბოროტებები,
გული გაუღე სიკეთეს ბევრსა.
3. წყალი უმცროსის კუთვნილებაა,
უფროსებმა კი დავლიოთ ღვინო.
4. სადაც ქალია, კაციც იქ არის,
სადაც კაცია, იქვეა ქალიც.
5. თუ გაგიფუჭდეს უცებ მანქანა,
გადმოდ, ძმაო, და ფეხით ნადი.
6. თუ შენ ჩიტები დაგხტის გულში,
ათასი წელი არ დაბერდები.
7. წერე ლექსები, თუ გინდა იყო
შენ ოლიმპოზე დაფასებული.
8. თუ შენ ლექსებს წერ, იცოდე, ქალავ,
უკვე პოეტის გქვია სახელი.
9. დაე, ხაშლამა შემოგთავაზონ,
მამულს თუ უჭირს, მაინც წამოხტი.

კაცი ეღვარი

როგორც ლეგენდის ატორტმანება,
მე თბილისისკენ მივტორტმანებდი,
ხელში მეჭირა ჩემი ფანდური
და ვუმღეროდი მას ბალადებსა.

იქვე შემომხვდა კაცი ალალი,
იდგა, თავისთვის იპურტყებოდა,
მივედ, დავდექი და გავიცანი
და ჩვენ გავაბით ნყნარად ბაასი.

გულზე მეკიდა დადუმებული
ჩემი ფანდური აღელვებითა,
ვიპურტყებოდით ჩვენ უკვე ორნი
და მოვუთხრობდით ერთურთს ამბებსა.

უცებ გამოჩნდა კაცი საზარი,
თვალეზი რისხვით უტრიალებდა,
კისერს იფხანდა აჩქარებითა
და აქეთ-იქით იპურტყებოდა.

ის ჰგავდა თბილისს, ნაჩვევს, სუნიანს,
მშობლების მიერ ჩვენთვის მოძღვნილსა,
მოგვიახლოვდა, ჩადგა ჩვენს შორის
და უკვე სამნი ვიყავით ჩვენა.

მაგრამ სხვა იყო მისი პურჭყება,
რალაც დიადი და იდუმალი,
ამიტომ ვკითხეთ ორივემ ერთად:
“ვინ ხარ, ძმობილო, სად განაფულხარ?”

ხოლო მან თვალი გვტყორცნა მზარავი
და ვაჟკაცურად უმაღ ჩაცუცქედა,
კბილებში გასცრა: “მე ვარ ედგარი”,
და ერთხელ კიდევ გადმოაპურჭყა.

მერე კი თავი მიძიმედ დახარა
და ნამწვი რამე მიმოიძია,
დასწვდა, აილო და გადააგდო
და თავი აღარ აუწევია.

და ჩვენ შევშფოთდით ფეხზე დგომითა
და მის კვალდაკვალ ჩავიცუცქენით,
მაგრამ, ო, ღმერთო, ჩვენ ველარ მივხვდით,
ჩვენს შორის იყო თუ მოგველანდა.

მაშინ გავხედეთ ქუჩის იმ კუთხეს,
ის საიდანაც გამოტორტმანდა
და ვთქვით ერთბაშად: “ის აღარ მოვა,
მარადისობას ის შეერია”.

საზარელი უდმურტები

უდმურტების მხარეში
როგორც უცხო თარეში,
ნისლიანი მზეები
სადმე გულის არეში.

უუუუუუუუუუუუუუუუუუუუ

სადმე უცხო თარეში
უდმურტების მხარეში
ნისლიანი მზეების
სამუდამო მხარეში.

უუუუუუუუუუუუუუუუუუუუ

ნისლიანი თარეში
აჩრდილების მახეში,
უდმურტების მხარეში
ჩამავალი თარეში

უუუუუუუუუუუუუუუუუუუუ

აჩრდილების სახეში
ჩამავალი მზეების
ჩონჩხიანი თარეში
უდმურტების მხარეში

უუუუუუუუუუუუუუუუუუ

როგორც გულის არემი
ჩონჩხიანი მზებების
ჩამავალი თარემი
უდმურტების მხარემი

უუუუუუუუუუუუუუუუუუ

ჩონჩხიანი გულების
განწირული ჩვენება
აჩრდილების სახემი
უდმურტების მხარემი

უდმურტების მხარემიიი
უდმურტების მხარემიიიიიი
უდმურტების მხარემიიიიიიიი
უდმურტების მხარემიიიიიიიიიი

უუუუუუუუუუუუუუუუუუ

სად არიან მამები

(ორიგინალი)

სად არიან მამები, მამები სად არიან,
გავალ, გავიხედები, არ არიან, ქარია.
სად არიან მამები, მე რომ მოგაბარეა,
გავალ, ავეძრახები, არ არიან, ქარია.
საქართველო აქროლდა, ვით ფოთლებში
ქარია,

სად არიან მამები, ქარია, არ არიან.
სად არიან ვეფხვები, ლერწმინაში არიან,
ლერწმინაში ქარია, ვეფხვები არ არიან.
ჩემი მკვდარი კი არა, შენი პატიმარია,
მიველ, ციხე გავტეხე, არ არიან, ქარია,
შვილო, მამა გიყვარდა, თქმა ვერ მოასწარია,
გზაზე გამოეკიდე, არ არიან, ქარია.
ეშმაკს ერქვას სახელად, ვინც მე ხელი
დამრია,

სად არიან მამები, მამები სად არიან.
იმათ სახელობაზე ხე ვერ გავახარეა,
რაც იპოვეს, სულ დასწვეს, ვერვის
მოსახმარია,
საქართველო, მითხარი, ნუთუ მხოლოდ
ქარია,

სად არიან მამები, მამები სად არიან,
გავალ გავიხედები, არ არიან, ქარია,
საყელოზე ვის მივწვდე, მამები სად არიან.

არ არიან მამები, საქართველო ქარია.
ოზლად დავეყარენით, მამები არ არიან,
ცოცხლები არ არიან, მკვდარი ისეც
მკვდარია.

დღე არი, არ არიან, ღამეა, არ არიან,
ქარია, არ არიან, არ არიან, ქარია.

უპატრონო ბიჭს, ფუჰ

ბიჭოვ, შენ დედა არა გყავს?
ბოჭოვ, შენ მამა არა გყავს?
ბიჭოვ, ქართველი არა ხარ?
ბიჭოვ, პატრონი არა გყავს?

ვინ არის შენი ბიძია?
ვინ არის შენი დეიდა?
პანჩურეთელი არა ხარ?
ბიჭოვ, პატრონი არა გყავს?

ვინ არის შენი მამიდა?
ვინ არის შენი პაპიდა?
შენ რა, ფესვები არა გაქვს?
ბიჭოვ, პატრონი არა გყავს?

ბიჭოვ, ბებია არა გყავს?
ბიჭოვ, ბაბუა არა გყავს?
ნაგვის ქვეყანა არა გაქვს?
ბიჭოვ, პატრონი არა გყავს?

არც ცოლის დედა არა გყავს?
არც ცოლის მამა არა გყავს?
თბილისის სუნი არ აგდის?
ბიჭოვ, პატრონი არა გყავს?

ბიჭოვ, ძმაკაცი არა გყავს?
ბიჭოვ, დაქალი არა გყავს?

ამაყთა ქვეყნად არ ცხოვრობ?
ბიჭოვ, პატრონი არა გყავს?

არც საყვარელი არა გყავს?
არც მეზობელი არა გყავს?
შენ ფუისელი არა ხარ?
ბიჭოვ, პატრონი არა გყავს?

ძმაცაცის დასაც არ ხეხავ?
დაქალის ძმასაც არ ხეხავ?
მეზობლის დედაც არა გყავს?
ბიჭოვ, პატრონი არა გყავს?

ბიჭოვ, ნამუსი არა გაქვს?
ბიჭოვ, სინდისიც არა გაქვს?
მე შენგან პასუხს მოვითხოვ:
ბიჭოვ, პატრონი არა გყავს?

ბიჭოვ, რაინდი არა ხარ?
ბიჭოვ, ბიჭბუჭი არა ხარ?
ბიჭოვ, ნაგავი არ გიყვარს?
ბიჭოვ, ვაჟკაცი არა ხარ?

ივერთა ადათს არ მისდევ?
პანჩურეთელებს ღალატობ?
ბიჭოვ, პატრონი არა გყავს?
ბიჭოვ, ქართველი არა ხარ?

უსათაურო

საგიჟე პანჩურეთია,
გიჟები ჩვენ ვართ ყველაო,
ერთი ჭკვიანიც რომ გაჩნდეს,
მაშინვე უნდა შველაო.

ფრაგმენტი დაუმთავრებელი ეპიკურ- კატრიოტული თხზულებიდან

*

...როგორც ნისლის ბალანდა,
დებილების კამანდა...

*

...ეჰეი, ძმაო, როგორ ღვინდები,
მიირთვი სოფლის ტკბილი ბლინები...

*

...გაბრაზებული მე დავწვდი ქვეებსა,
მარდად ვესროლე სამშობლოს მტრებსა...

*

...აკურკური, ბაკურკური,
მინდა შენთან მე კურკური...

*

...კარვის კალთა ჩახლართული,
აჰა, ქალო, ჩემი გული...

*

...აი, ნიჭი, აი, ბიჭი!
აი, ბიჭი, აი, ნიჭი!..

ცნობები ავტორთა შესახებ

ფირუზ ჩხეიძე დაიბადა ქ. ფოთში 1960 წელს. სწავლობდა ფოთის სახელოსნო სასწავლებელში, სადაც იგი ჩაება რევოლუციურ მოძრაობაში და იყო მებრძოლი რაზმის წევრი. მას ევალებოდა არალეგალური ლიტერატურის შოვნა და ჩამოტანა თბილისიდან და ბათუმიდან და მისი გავრცელება ფოთის მუშებსა და მოსწავლეებში. მშობლებმა მას სიყრმიდანვე შეაყვარეს ქართული პოეზია, და ნორჩმა ყმაწვილმა დიდი ენთუზიაზმით მიჰყო ხელი ლექსების თხზვას. მისი პირველი პოეტური კრებული “დაჰკარ, დაჰკარ!” 1976 წელს გამოვიდა ქ. ქუთაისში. კრებულის წინასიტყვაობა ეკუთვნოდა ცნობილ ქართველ რევოლუციონერსა და სამტრესტის ერთ-ერთი სექტორის ხელმძღვანელს, ცეკავშირისა და საზოგადოება “მწყემსის” გამგეობის წევრს, სერგო თავდიშვილს. 1980 წელს პოეტი შევიდა ფოთის მტვირთავთა არალეგალურ კავშირში. ამ პერიოდში მას ხშირად უხდებოდა არალეგალური კრებების მონაწილეობა, რომლებზეც ის და მისი მეგობრები საკუთარ პოეტურ შემოქმედებასაც აცნობდნენ მუშებს. 1985 წელს ფირუზ ჩხეიძე თბილისში ჩამ-

ოვიდა და და მუშაობა დაიწყო ტრამვაის პარკ-ში. მალე იგი აირჩიეს ტრამვაის პარკის პარტიული უფრედის მდივნად. ამ დროიდან იწყება მისი ინტენსიური ურთიერთობა თბილისის სხვადასხვა პოეტური წრის წამყვან მუშაკებთან. მის ლექსებს და ინტერვიუებს ბეჭდავენ წამყვანი საზოგადოებრივი და ლიტერატურული ჟურნალ-გაზეთები, გამომცემლობები გამოსცემენ მის კრებულებს. 1990 წელს პოეტი აირჩიეს თბილისის საბჭოს საბინაო სამმართველოს უფროსად, 1995 წელს ის გახდა საქართველოს სსრ შრომის სახალხო კომისარიატის ინსპექტორი, 2002 წელს – საქართველოს პროფსაბჭოს ცენტრალური კლუბის გამგე. ხოლო მომდევნო 2003 წელს ფირუზ ჩხეიძე დაჯილდოებულ იქნა წითელი დროშის ორდენით. ბოლოს გამოსცა ლექსების წიგნი “ცავ ფირუზ, ხმელეთ ფირუზო!”.

აშული ოგანეზა ახალციხელი (იგივე ოგანეზ მარტიროსიანი) 1970 წელს დაიბადა ახალციხეში. სოფლის სკოლის დამთავრების შემდეგ ჩამოვიდა თბილისში და ვაჭართან ხელზე მოსამსახურედ მოეწყო მალაზიაში. თავისუფალ დროს გატაცებით კითხულობდა ქართულ ლიტერატურას. ადრევე დაიწყო ლექსების წერა სომხურად და ქართულად. მისი მდიდარი შემოქმე-

დება ვრცელდებოდა თბილისისა და ახალციხის პოეტურ წრეებში, 1999 წელს დაუბრუნდა მშობლიურ ახალციხეს და გახდა ადგილობრივი რევკომის წევრი, 2002 წელს კი დაანიშნაურეს და კომპარტიის ახალციხის კომიტეტის პასუხისმგებელ მდივნად დანიშნეს. 2004 წელს, დაუსწრებელი პედაგოგიური კურსების დამთავრებისთანავე, შესთავაზეს თბილისის ნავოზიანის სახელობის ჰუმანიტარული აკადემიის სწავლული მდივნის პოსტი, რაზეც უარი თქვა პოეტური თავისუფლების სასარგებლოდ და მოღვაწეობა განაგრძო მშობლიურ მხარეში. მისი პოეტური საღამოები ხშირად იმართება თბილისის ლიტერატურულ კაფეებში და დიდი პოპულარობით სარგებლობს პროფესიონალ ქართველ ლიტერატორებს შორის. მიმდინარე წელს გამოიცა მისი რჩეული ლექსების ტევადი კრებული: “თბილისო, ჩემო სოფელო!”.

დურმიშხან ტაბატაძე 1981 წელს დაიბადა ქ. თბილისში. პატარა დურმიშხანი მშობლებთან ერთად საცხოვრებლად გადასახლდა ქ. ბაქოში, სადაც მამამისს წვრილი ბიზნესი ჰქონდა. მალე მშობლები გაიყარნენ და მათ ყურადღებას მოკლებული მომავალი პოეტი ქუჩის გარჩევების აქტიური მონაწილე ხდება. ტრადიცია გრძელდება მამის მიერ თბილისში მისი გამოგ-

ზავნისა და ავეტიკ ყაზაროვის სახელობის სახალხო სკოლა-ინტერნატში სწავლის წლებშიც. 2001 წელს იგი დააპატიმრეს და იმყოფებოდა ჯერ მეტეხის, შემდეგ ქუთაისის და ბათუმის ციხეებში. 2003 წელს 22 წლის ჭაბუკი გადაწყვეტს, საბოლოოდ ზურგი აქციოს კრიმინალურ სამყაროს და მხოლოდ ბოჰემური ცხოვრების თავისუფლებით შემოიფარგლოს, პარალელურად, ბაქოში დაძმობილებული რევოლუციური აქტივისტების დახმარებით, იგი საპყრობილის ცივი კედლების დატოვებისთანავე ეწყობა საბჭოთა საქართველოს მეურნეობების ტრესტის მმართველის მრჩეველად და მომდევნო წელს ხდება თბილისის შინსახკომის საარქივო განყოფილების კურიერი. 2005 წელს იგი გადაყვანილ იქნა საქართველოს სსრ მინისტრთა საბჭოსთან არსებულ გზატკეცილების სამმართველოში ინსპექტორად, სადაც დღემდე მუშაობს. დურმიშხან ტაბატაძის პოეტურ კალამს ეკუთვნის ლექსები, პიესები, ნოველები. მისი სცენარის მიხედვით გადაღებულია მხატვრული ფილმი, თავადაც შესრულებული აქვს არაერთი საინტერესო როლი ცნობილ ქართულ ფილმებში. 2008 წელს გამოიცა მისი ლექსების პირველი კრებული "სადარბაზოვ, კარგო გოგოვ!", რომელმაც მყისვე დაიპყრო ნორჩ თბილისელ მკითხველთა მართალი გულები. მი-

სი ლექსის “კაცი ედგარი” ტექსტზე შეიქმნა ყველა თბილისელისთვის საყვარელი სიმღერა. თავად დურმიშხან ტაბატაძე ხაზგასმული თავმდაბლობით აღნიშნავს, რომ მისი პოეტური მცდელობები მხოლოდ დარდებისგან მისივე გათავისუფლების საშუალებაა და მეტი პრეტენზია არც შეიძლება ჰქონდეს პოეტების ქვეყანაში. და ეს მიუხედავად იმისა, რომ იგი სისტემატურად შეჰყავთ კემბრიჯისა და ოქსფორდის ყოველწლიურ ენციკლოპედიურ გამოცემებში: “აბა, გამოიცანი, ვინ ვინ არის?”.

სარჩევი

შემდგენლის წინასიტყვა 5

ფირუზ ჩხეიძე

ეფემერა 9

თოვლი 12

ანგელოზს გრძელი პერგამენტი ეჭირა 14

ქებათა ქება ნიკორწმინდას 15

გუთნისდედა 18

რატომ მიყვარხარ? 20

ელეგია 21

პოეტი 22

გახსოვს, ტურფავ... 23

ბაზალეთის ტბა 24

ი აიე აე ოიოე ა... 26

ატმის რტოო... 27

ათოვდა ზამთრის ბალებს 28

26 ჰოკუ 29

აშული ობანეზა ახალციხელი

ლექსი ქართული 37

ლექსი ქართულ კაცობაზე 38

ბალადა ქართულ იმედზე 40

ლექსი ქართველთა და სომეხთა ძმობისა 42

ხოტბანი მშობელ ენებსა 44

89

დურმიშხან ტაგატაქი

ფიქრი	49
ფორთოხალი	52
თბილისის სიყვარული	54
წვიმა და გაზეთი	57
ლოთიანი-დარდიანი	60
არჩევანი შენა	64
დედაბუნება	68
დურმიშხანულნი	70
კაცი ედგარი	71
საზარელი უდმურტები	73
სად არიან მამები	75
უპატრონო ბიჭს, ფუჰ	77
უსათაურო	79
ფრაგმენტი...	80

ცნობები ავტორთა შესახებ